

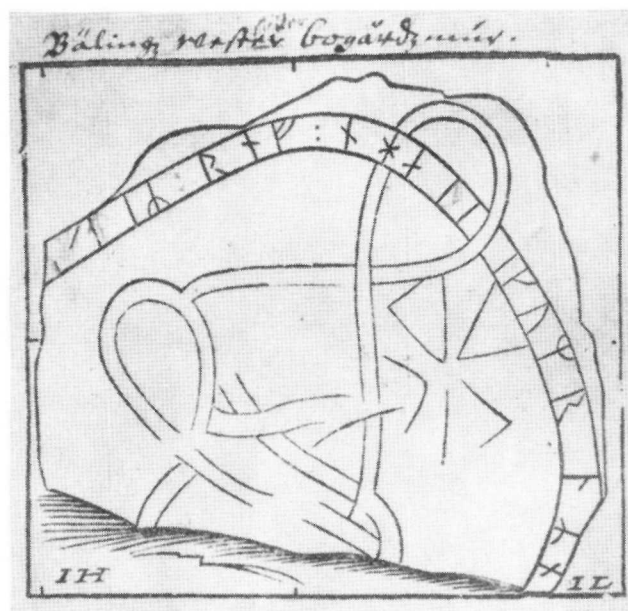

Fig. 323. U 1077. Bälunge kyrka. Efter träsnitt i Peringskiölds Monumenta (B 452).

1077. Bälunge kyrka.

Litteratur: B 452, L 134. J. Peringskiöld, Monumenta 2, bl. 17; UFT h. 11 (1883), s. 235.

Avbildning: J. Leitz och J. Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds Monumenta och B 452).

Denna sedan länge försvunna runsten, av vilken redan på 1600-talet endast ett fragment återstod, fanns enligt en anteckning på träsnittet i Peringskiölds *Monumenta* i Bälunge kyrkas »wester söder bogårdsmur» (B 452: »Västra Bogårdsmur»; L 134: »V. kyrkogårdsmuren»). Om senare efterforskningar se U 1073.

Inskrift (enligt B 452):

- **tir** rnf : nha - - - kumr nrn
 5 10 15 20

Till läsningen: Av r. 1 återstod endast ett kort stycke nedtill. R. 2 förefaller att ha varit **t**; t. v. om toppen har en linje markerats, som sannolikt har varit vänstra bst. I runorna 11, 12 och 13 ha endast huvudstavarna markerats. 18 **n** har ensidig bst; denna är placerad högt.

Inskriften var redan på 1600-talet fragmentarisk och har uppenbarligen varit svårläst. Den läsning, som står till buds, tillåter ingen säker rekonstruktion av inskriften. I *UFT* (1883) påpekas, att inskriften i *Bautil* är »ytterst slarfvigt och obegripligt återgifven».

Av avbildningen att döma (se fig. 323) har den på 1600-talet bevarade delen av stenen utgjort dennas övre del. Detta framgår av runramens form och korsets placering.

1078. Bälunge kyrka.

Litteratur: UFT h. 11 (1883), s. 235.

Avbildning: C. M. Bolm, teckning (ATA)

Ett stycke av ytterligare en runsten har funnits i Bälunge kyrka. Fragmentet har avritats av C. M. Bolm, som på sin teckning skriver: »Fragment af en hittills okänd Runsten. Bälunge

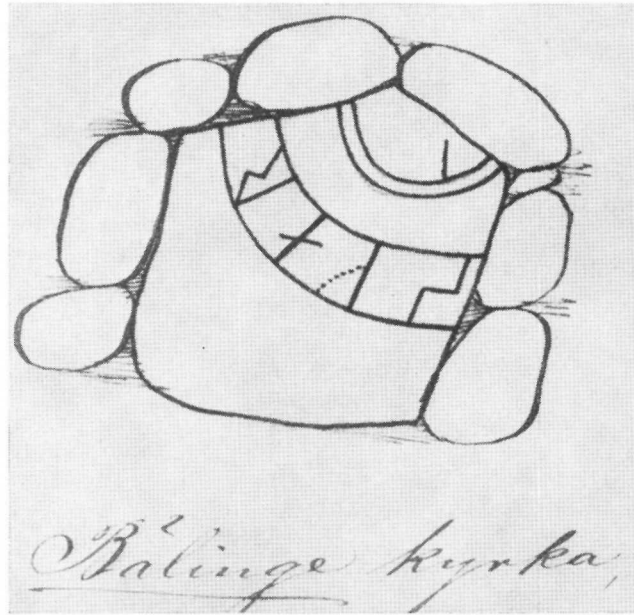

Fig. 324. U 1078. Bälunge kyrka. Efter teckning av C. M. Bolm.

kyrka, (Upland) yttre stora trappan.» I *UFT* (1883) meddelas, tydligen efter Bolm, att »i yttre stora kyrkotrappan finnes inmurad en runstensbit med runorna ... SF(?)AR.» Fragmentet har gått förlorat, troligen när trappan byggdes om.

Inskrift (enligt C. M. Bolm):

...skar...

De fyra, av Bolm, lästa runorna kunna möjligen ha ingått i det vanliga namnet *Asgæirar*. Om ett fragment, som påträffades i Bälunge kyrka hösten 1956 se tillägget s. 467.

1079. Forkarby, Bälunge sn.

Pl. 89.

Litteratur: B 461, L 158. J. Bureus, Fa 6 s. 209 n:r 213 (Rhezeliuss), Fa 5 n:r 49, Fa 1 s. 13; J. Rhezelius, Fl 1 n:r 95; Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, Monumenta 2, bl. 33; O. Celsius, Svenska runstenar (Fm 60) 2, s. 121, 253; *UFT* h. 11 (1883), s. 239; E. Brate, Svenska runristare (1925), s. 113; S. B. F. Jansson, Runinskriftsinventering i Uppsala län 1943 (ATA), Rapport till Riksantikvarieämbetet den 15/3 1943 och 19/6 1944 (ATA); K. Bergström, Brev den 7/12 1943 till S. B. F. Jansson (ATA).

Äldre avbildningar: J. Rhezelius, teckning (Fl 1 n:r 95); J. Leitz och J. Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds Monumenta och B 461).

Enligt Rhezelius (i Fa 6) fanns denna runsten »Widh Forkarby». Fa 5: »Samma städz» d. v. s. »Forkarleby». Ovan teckningen i Fl 1 finnes uppgiften »Bäling Sochn Widh Forkarby å Kattgulzbackan». I *Ransakningarna* 1667—84 finnes följande uppgift: »Forkarby 2 stehnar på backan påskrifne.» Denna uppgift åsyftar säkerligen U 1079 och U 1080. På träsnittet i Peringskiölds *Monumenta* finnes bläckanteckningen »Wid Forkarby på Kattgulls backen i Bäling Sochn.» — O. Celsius, som undersökte inskriften den 25 mars 1727, anger stenens plats sålunda: »Wid gårdarna i en liten backa.» — Efter Celsius' besök har stenen blivit sönderslagen och var spårlost försvunnen till år 1856, då ett fragment upptäcktes. I *UFT* skrives: »C. F. Sæve återfann 1856